

Den retthalede Grisungen kom tuslende bortover mot revehiet. Grisungen stanset utenfor inngangen til hiet, men han gikk ikke inn. I stedet satte han seg på en stubbe og hostet litt. Grisungen hostet igjen, litt høyere.

– Hallo! Kommer ikke legen snart? ropte han. – Det er en hostesyk grisunge her! Reven stakk hodet ut av hiet.

– God dag, god dag, sa Reven. – Et øyeblikk, jeg skal bare ta på meg frakken. Reven tok på seg ei lang hvit skjorte og kom ut.

– Jaha? sa han. – Og det var altså ...?

– Hosting, sa Grisungen og hostet enda en gang. – Jeg har så vondt i halsen, doktor. Reven ba Grisungen gape opp og si A.

– Ø! sa Grisungen.

– Uff da, sa Reven. – Prøv igjen.

– Ø-ø ... peip Grisungen. – Ø-ø-ø ...

– Ikke bra, sa Reven.

– Jeg må bruke sykemåler.

Sykemåleren lignet litt på ei ødelagt sykkelpumpe. Reven plukket den opp fra ei kasse med forskjellig utstyr. Han dro håndtaket helt ut, så pumpa ble lang og skranglete.

– Hold i håndtaket, du grisunge, sa Reven, – så skal vi se om vi får utslag.

Sykemåleren var sånn at hvis den begynte å riste, så var man syk. Den ristet ikke av seg selv, så pasienten måtte hjelpe litt til.

– Nå kjenner jeg at måleren begynner å røre på seg! sa Grisungen og begynte å riste.

Sykemåleren ristet mer og mer. – Oi, oi! Det varen kraftig syke! Taaakk! sa Reven. – Gi meg måleren.

Reven tok pumpa og studerte den nøye.

– Pasienten klager over vondt i halsen, sier Ø, kraftige utslag på måleren, mumlet Reven.

– Hmmm ...

Reven pumpet noen ganger ut og inn og kikket på sykemåleren igjen.

– Dårlige nyheter, sa han og snudde seg mot Grisungen. – Det ser ut til at urken din er dårlig.

- URKEN? sa Grisungen forskrekket. – Hva er det? Har jeg dårlig urk?
- Reven nikket alvorlig.
- Spørs om den ikke må tas, sa han.
 - Hva? sa Grisungen engstelig. – Må jeg TA urken?
 - Det er ikke så veldig vondt, sa Reven. – Jeg må bare finne litt utstyr. Hvor la jeg nå den tanga?
- Reven begynte å rote i kassa med doktorsaker.
- Nei! ropte pasienten. – Jeg vil ikke være med mer!
- Grisungen reiste seg fra stubben og løp av gårde.
- Vent! ropte Reven. – Det er jo ikke sikkert vi trenger å ta hele. Kanskje det holder om vi drar litt i den med ei pølseklype, bare!
 - ALDRI I LIVET! skrek Grisungen. – Jeg er ikke med!
- TIME OUT!

Pasienten flyktet gjennom skogen med legen etter seg.

- Stopp! ropte Reven. – Den som er syk, kan ikke stikke av midt i behandlingen!
 - Jo! ropte Grisungen.
- Men Grisungen var kort i beina, så Reven tok raskt innpå.
- Han fikk tak i halen til Grisungen og dro ham over ende.
- Grisungen var rasende. Han skrek at han ville ha urken sin i fred, og at Reven var den dummeste legen i hele verden. Dessuten hadde han sagt TIME OUT.
- OK, greit, vi sier at du slipper å ta urken, sa Reven. – Du kan få medisiner isteden. Det er funnet opp en fin medisin mot urke-plager nå.
 - Hva slags medisiner er det, da? spurte Grisungen.
 - Det er faktisk Konglomerin, sa Reven, og plukket opp en furukongle. – Ser ikke den god ut?
 - Nei, sa Grisungen. – Den ser vond ut.
 - Hva med litt Ruskibus-pulver mot hosten, da? foreslo Reven.
- Han smuldret litt tørt løv i labben og holdt det fram.
- Nei, takk! sa Grisungen.

Reven sukket. Det var ikke lett å være lege, når pasienten var så vrang.

– Si hva slags medisin du vil ha, da, sa Reven.

– Pleier man ikke å få noe godt når man er syk, egentlig? undret Grisungen.

– Godt? sa Reven.

– Liksom at man får noe til trøst, forklarte Grisungen. – Av mammaen sin. Litt brus, for eksempel. Eller kokosboller?

– Ja, det har jeg i hvert fall ikke, sa Reven. – Dette er et lege-kontor, ikke en kiosk. Brus og kokosboller kan du bare glemme.

Men Grisungen glemte det ikke. Han glemte det SLETT IKKE. – Kua pleier å ha brus noen ganger, kom Grisungen på. – Når det er lørdag. Er det lørdag i dag?

– Det var lørdag i går, svarte Reven. – Vi var hos Kua og fikk brus, husker du vel.

– Å, ja, sa Grisungen. – Det er sant. Grisungen satt litt og tenkte seg om.

– Men hvis vi går til Kua og sier at vi er syke, da? sa han. – Jeg så at hun hadde mer igjen.

– Du har jo bare litt vondt i halsen, sa Reven. – Det synes ikke en gang. Du tror vel ikke at du kan gå bort til Kua og si Ø og så får du brus?

– Finn på noe du, da, sa Grisungen. – Er ikke du lege? Jeg er sikker på at det fins en sykdom som er sånn at du må ha brus og kokosboller for å bli bra.

Det var i grunnen et godt forslag, tenkte Reven. Men hvordan skulle de få Kua til å gi dem brus og kokosboller? En eller annen mystisk sykdom kunne kanskje gjøre susen. Tannverk kunne det i hvert fall ikke være, tenkte Reven. Da skulle man ikke ha søt-saker. Og ikke kunne Grisungen brette beinet, for da klarte han ikke å gå bort til Kua og spørre.

Til slutt rottet Reven i lommene på legefrakken og tok opp en rød tusj.

– Jeg har en bra idé, sa han.

– Det er vel ikke noe med urken? spurte Grisungen.

– Nei, nei, sa Reven. – Bare stå stille, så skal jeg tegne litt på deg.

Reven begynte å lage røde prikker på grisemagen med tusjen.

– Det kiler! fniste Grisungen.

– Det er PRIKKESYKEN, sa Reven. – Snu deg rundt!

Grisungen snudde seg. Han smilte og lo og fikk prikker over hele seg.

– Hva med ørene? sa Grisungen. – Og halen? Den må OGSÅ få prikkesyken!

– Halen er liksom aller verst, sa Reven. – Den er helt rød.

– Nå ser du skikkelig syk ut! sa Reven.

Grisungen var enig. Det var helt klart en alvorlig sykdom, samtidig som det var mulig både å gå og å spise.

– Kua kommer til å gi deg masse brus! mente Reven.

– Tror du jeg får kokosboller også? spurte Grisungen.

– Mange, sa Reven. – Ta med til meg og.

– Men hva om Kua ringer til legevakta? kom Grisungen plutselig på.

– Neida, sa Reven. – Du er jo hos legen nå. Se her!

Reven tok opp et papir av den andre lommen og skrev noe.

– Hva står det? spurte Grisungen.

– «To liter brus og fire kokosboller», sa Reven. – «Fire ganger daglig». Det er en resept, en slags lapp du får når du har vært hos legen. Det står hva slags medisin du skal ha.

– Skal det ikke være underskrift? spurte Grisungen.

– Jo, sa Reven. – Bra du kom på det.

Han skulle til å skrive «Reven», men det kunne han jo ikke gjøre. Da ville nok Kua skjønne at det var noe lurei. Nei, han måtte finne på et doktornavn.

– Jeg skriver doktor Girlander, sa Reven, og rablet noe nederst på arket.

– DOKTOR GIRLANDER? sa Grisungen. – Det er vel ingen som heter noe sånt?

– Joda, sa Reven. – Doktor Girlander er et kjent doktornavn.

Grisungen gikk av sted med resepten i labben. Det var ikke så langt til Kua. Bare ned på jordet og bort til det store putetreet.

Kua pleide å sitte oppi der og slappe av på denne tida av dagen.

Straks han kom ned til åkerkanten, så Grisungen at Kua var på plass i tretoppen.

Og stigen sto klar, så det var lov å komme på besøk. Men hva var det for noe?

Grisungen stanset. To kuer! Kua hadde besøk allerede! Det var Dagros, den

forferdelige skravlekua. De kom sikkert til å sitte og prate i evigheter.

Grisungen bestemte seg for å prøve likevel. Han gikk bort til putetreteet og klatret opp de første stige-trinnene, mens han ynket seg høyt og tydelig. Både Kua og Dagros kikket ned.

- I alle dager! rautet Kua. – Hvordan er det du ser ut?
- Uff, jeg har fått prikkesyken! klagde Grisungen.
- Det var da et fryktelig utslett! bæljet Dagros. Begge kyrne hjalp ham opp.
- Kom og legg deg i putene, sa de.

Dagros ryddet unna et digert fat med marsipankake, så Grisungen skulle få plass. Kua tok fram telefonen og ville ringe legevakta med en eneste gang, men Grisungen sa at det ikke var nødvendig. Han hadde allerede vært hos lege.

- Legen sa at jeg måtte ha disse medisinene her, peip Grisungen og viste fram lappen.
- Hva? sa Kua. – Jeg synes det står «2 liter brus og 4 kokos-boller»?
- Ja, nikket Grisungen. – Det skulle være bra, sa han.
- Det er det dummeste jeg har hørt! sa Kua. – Hva er det for en lege du har vært hos?
- Doktor Girlander, peip Grisungen. Dagros bøyde seg fram for å se på resepten.
- Jøss, bruker du virkelig Dr. Girlander? spurte hun.
- Ja, nikket Grisungen. – Det er han som er fastlegen min.
- Det er vel ingen som tyller i seg litervis med brus for å bli bra? mente Kua. – Varm melk er mye bedre.
- Dr. Girlander er en kjent lege, sa Dagros. – Jeg har lest om ham i et ukeblad. Han bruker helt nye metoder, naturmedisiner og sånn.
- Han bruker Konglomerin også, sa Grisungen. – Det er laget av kongler.
- Da er det ham! jublet Dagros. Grisungen nikket.
- Ja, men brus og kokosboller, da? sa Kua.
- Herregud, hva er nå det for slags natur-medisin? Og så fire ganger om dagen! Kokosboller har jeg nå hvert fall ikke.
- Muligens at det står marsipankake ... sa Grisungen og skottet bort på kakefatet.

Kua sjekket lappen igjen.

- Du snakker om utydelig håndskrift! rautet hun. – Du må da vel huske om han sa kokos eller marsipan?
- Jeg tror kanskje han sa marsipan, smilte Grisungen. – At det var like bra.
- Det endte med at Grisungen fikk både marsipankake og brus. Kua trodde ikke det ville virke, men det viste seg snart at pasien-ten kviknet til. Grisungen kjente seg mye bedre så fort han fikk spist. Han stupte kråke og hop-pet rundt i putene. Kua og Dagros var imponert over hvor fort han kom seg. Legen sa at jeg skulle få med meg medisiner hjem også, sa Grisungen. – Man må spise kake i mange dager, ellers blir man bare dårlig igjen.
- Bare gjør som han sier, sa Dagros. – Du ser jo at det virker. Mens Kua pakket de nødvendige medisinene i en kakeboks, bøyde Dagros seg ned mot Grisungen.
- Si meg, hvor har Doktor Girlander kontoret sitt? spurte hun.
- Like ved revehiet, sa Grisungen. – Hvordan det?
- Nei, jeg bare lurte, sa Dagros. – Vet du om man må bestille time?
- Neida, sa Grisungen. – Det er bare å sette seg på stubben, så kommer legen.

Grisungen klatret fort ned stigen og skyndte seg tilbake til reve-hiet. Han hadde fått med seg rikelig med brus og kaker.

Reven ble svært fornøyd da han fikk se fangsten. At det var marsipankake i stedet for kokosboller, gjorde ingen ting. De rigget til et bord og to stoler utenfor hiet.

Grisungen satte kakeboksen på bordet.

- Jeg stikker inn etter skjeer og glass, jeg, sa Reven. Nå skulle de kose seg med brus og kake.
 - Hei, igjen! sa en stemme.
- Grisungen snudde seg. Det var Dagros!
- Hei, sa Grisungen. – Kommer du hit?
 - Jeg skal til legen, smilte Dagros. – Er det den stubben man skal sitte på?
 - Ja, sa Grisungen.

- Her kommer jeg, jodlet Reven. – Jeg tok med asjetter! Han bråstoppet.
- Dr. Girlander, formoder jeg? sa Dagros.
- Eh ... ja, det er meg! smilte Reven. – Vi driver akkurat og tester ut litt medisin, skjønner du.
- Det er jeg som har bakt den! sa Dagros stolt. – Lukket valnøtt.
- Den ser flott ut, smilte doktoren. – Riktig nydelig! Men hva kan jeg gjøre for deg?

Dagros klaget over rumling i magen.

- Jeg har jo ikke avtale, men De kunne kanskje undersøke meg litt likevel? spurte Dagros.

- Javisst! sa Reven.

Han ga henne sykemåleren.

- Takk, men hva skal jeg med denne? sa Dagros.

Måleren hang rett ned.

- Hmm, sa Reven. – Her må vi nok lytte på selve magen. Lytt litt, du, grisunge. Grisungen la øret inntil Dagros. Han var litt usikker på hvor magen var, for han hadde hørt at kuene hadde fire mager.

- Lytt på mage nummer tre! kommanderte Girlander.

- Ikke noe her, sa Grisungen.

- Mage nummer to! ropte legen.

- Det rumler! svarte Grisungen.

- Hva med eneren? spurte Reven.

- Rumling! ropte Grisungen.

- Hva med mage nummer fire?

- Nei, sa Grisungen.

- Takk. Du har fått brusen i feil mage, sa Reven. – Det er det som feiler deg, ku. Brus skal i treeren, ikke i en og to.

- Er det noe å gjøre med det, tror du? spurte Dagros. – Kanskje jeg skal ta et

kakestykke eller to?

– Nei, nei! ropte Reven. – Kake er ikke noe for deg nå.

Flermagede dyr må ha en annen medisin, nemlig ansjos.

– ANSJOS? rautet Dagros. – Men jeg hater ansjos!

– Jeg skriver det opp uansett, sa Reven. – Og i tillegg, spis tre busemenn hver morgen, oppløst i et glass lunkent vann.

– Er det virkelig nødvendig med busemennene, doktor? spurte hun.

– Busemennene er det viktigste! sa Reven. – Uten busemenn, ingen bedring!

– Herregud, mumlet Dagros. – Ja, ja, det kunne vel vært verre. Hun tok fram lommeboka og ville betale.

– Beklaget, men jeg har visst ikke kontanter med meg, sa hun.

– Kan jeg betale med kort?

– Dessverre, sa Reven. – Men det er ikke så nøye betalingen.

Ha det bra!

Reven ville at Dagros skulle gå, så han og Grisungen kunne spise kake i fred.

– Jeg kan komme tilbake med penger etterpå? foreslo Dagros.

– Neida, det trengs ikke, sa Reven. – Dyr med horn er gratis på søndager. Det er et tilbud vi har.

Dagros var overveldet. Så hyggelige leger var virkelig ikke dagligdags.

Selv om Dagros forsvant, fikk ikke Reven og Grisungen sitte lenge i fred.

– Er det her det er gratis legehjelp for dyr med horn? ropte en elg borte i skogbrynet.

Flere dyr kom gående. Reven kjente igjen Fagros, ei av venninnene til Dagros borte på gården. Dagros hadde selvfølgelig skravlet i vei om gratisdoktoren til alle hun møtte, og så hadde det spredt seg videre fra dyr til dyr.

- Den horngrevlingen sniker i køen! rautet elgen.

Alle slags horndyr strømmet til og skulle undersøkes av Doktor Girlander. Reven ble værsågod nødt til å sette bort kakeboksen og gå i gang.

For å få litt fart i sakene, ble Grisungen forfremmet til sykepleier. Legen skrev ut haugevis med resepter.

- I dette tilfellet anbefaler jeg snegle-te, sa Reven til elgen.
- Plukk førti til femti snegler og kok deg en deilig te.
- Tusen takk, nikket elgen. – Det var et godt råd.

Doktor Girlander anbefalte også å gå med fuglenek i geviret. Det skulle hjelpe mot dårlig rygg, og mot snorking anbefalte han å dyppe nesa i blåbærsyltetøy før man la seg. Det var artig å være lege, syntes Reven. I hvert fall en stund. Men etter åtte pasienter begynte Reven å bli lei. Han ville heller spise kake.

- Er det ikke snart slutt på køen? spurte han.
- Det kommer flere og flere! svarte Grisungen.

Da plukket Reven opp sykemåleren og fant en lang, spiss pinne som han festet på tuten.

- Hva ER det der? sa Fagros og stirret på pinnen.
- En amerikansk bøffel-sprøyte, sa Reven. – Legg merke til den lange spissen.
- Jaa ... sa Fagros og rygget litt bakover.
- Sprøyta ble opprinnelig brukt mot løpske bøffelokser, sa Reven, – men det viser seg at den virker på det meste.
- Eh ... men jeg har jo bare litt hikke? sa Fagros.
- Gjør som du vil, sa Reven. – Tolv stikk daglig er alt som behøves.
- Tolv stikk! rautet Fagros. – Hørte dere, TOLV stikk av den fæle sprøyta!

Urolig mumling og klaging spredte seg blant pasientene.

- Det gjør vel ikke vondt, doktor? tutet hornugla.
- KJEMPEVONDT! sa Reven. – Men det verste går over etter et par uker. Hvem vil være først?

På et blunk var venterommet tømt for pasienter. Horngrevlingen sprang så hun knapt var nedi lyngen.

- Hadde ikke den horngrevlingen krykker? spurte Grisungen.
- Jo, men nå spretter hun av sted, sprek som en røyskatt! lo Reven. – Bøffelsprøyta virker mot alt! Det var det jeg sa!

Endelig kunne Reven og Grisungen spise resten av marsipan-kaka. For sikkerhets

skyld tok Reven av seg legefrakken og la den på bordet som duk.

– Da stenger vi kontoret for i dag, sa Reven.

– Ja, smilte Grisungen. – Men jeg kan vel få litt medisin?

– Værsgod, nikket Reven. – Jeg anbefaler åtte spiseskjeer kake og rikelig med brus. Det er det beste mot prikkesyken.

Grisungen smattet fornøyd. Men selv om medisinen virket som den skulle, satt prikkene på i mange dager.